

Efter 35 år i krigszoner kaster Steffen Jensen lange blikke efter en helt anden type journalistik

Steffen Jensen har også sideløbende med tv-karrieren beskæftiget sig indgående med fotografi. Her ses et selvportræt. *Foto: Steffen Jensen*

Steffen Jensen er med tiden blevet metaltræt af det hurtige, nuanceløse nyhedsformat. Samtidig har en spirende kærlighed til begavet lokaljournalistik med årene sneget sig ind i hjertet på mellemøstkorrespondenten, der nu går på pension

8. MARTS 2023, 10:32

[Sara Rested Suri](#), praktikant, Journalisten

”Jeg kan ikke gå i graven uden i det mindste at have forsøgt at lave journalistik på den måde, jeg mener, det burde laves – det vil jeg gerne prøve nu,” fortæller Steffen Jensen, der egentlig officielt går på pension, men så ikke helt gør det alligevel.

Mange ville nok mene, at mellemøstkorrespondent Steffen Jensen netop har lavet journalistik på sin egen måde, siden han for 35 år siden begav sig ud på sin første rigtige reportagerejse til det borgerkrigshærgede Afghanistan:

At han har lavet tv-journalistik, der bringer fjerne krige og konflikter ind i danskernes stuer.

Alligevel er mellemøstkorrespondenten ikke ubetinget tilfreds, som han står på tærsklen til sin pension og kigger tilbage på karrieren. En karriere, der har udspillet sig blandt oprørskampe og Mellemøstens frontlinjer.

”Alle de nyheder, jeg har lavet til dagligt, er bare en krusning på overfladen af det, der virkelig betyder noget,” siger Steffen Jensen og understreger, at der findes en masse gode historier om fremskridt og udvikling fra Mellemøsten, som han er ked af ikke at have fået lov til at dække.

På mange måder har Steffen Jensen i dag udlevet den drift, han havde som ung, da han, efter en tid som arkæologistuderende ved det hebraiske universitet i Jerusalem, besluttede at uddanne sig på det, der dengang hed Journalisthøjskolen.

Men med årene har han også fundet ud af, at han vil bruge sin pensionisttilværelse til at lave en helt anden type journalistik, når han altså ikke går ture i skoven med sin slædehund eller er ude og fotografere.

Ungdommens stolthed

Uden meget andet end en skudsikker vest, beskyttelseshjelm og en håndholdt mikrofon har Steffen Jensen trofast rapporteret fra verdens brændpunkter i en region, der er notorisk kendt for dens mange krige og konflikter. Hvis du nævner en betydningsfuld, international konflikt, har han garanteret dækket den.

Han har blandt andet lavet reportager fra Islamisk Stats hemmelige tunneller, fra åben ild fra Gadaffis styrker under borgerkrigen i Libyen, fra Golfkrigene, det Arabiske Forår og den palæstinensiske opstand.

Korrespondenten fremhæver kækt ét råd, han har taget med sig på sin rejse rundt i Mellemøsten lige siden sine helt grønne år i branchen:

”Tag ned og dæk Mellemøsten, for så bliver du aldrig arbejdsløs.’ Det tror jeg er meget rigtigt.”

Det ærgrer mig, at jeg kun har dækket krig, kaos, fanatisme og vold, når der foregår så mange interessante ting i Mellemøsten.

Steffen Jensen

Vejen til tv-skærmen kringledede sig forbi et par danske medier, før han blev en del af den lille gruppe tv-entusiaster, der startede det, som siden blev til TV 2. Men det hele begyndte for alvor i 1988, hvor han blev ansat som Mellemøsten-reporter på mediet.

Selv om Steffen Jensen allerede som ung boede i Jerusalem, havde han ikke som sådan forestillet sig, at han skulle blive mellemøstkorrespondent og siden bo flere årtier i landet med børn og en israelsk kone. Men han husker, at han syntes, at arbejdet virkede utroligt spændende.

”Jeg var så stolt, da jeg blev udenrigskorrespondent, fordi jeg mente, at det var noget af det fineste, man kunne blive. Selv om det jo var lidt tilfældigt, at det var den hylde, jeg havnede på,” siger Steffen Jensen.

Den lille historie

Men ikke alle var lige så begejstrede for den nye titel som korrespondenten selv.

”Da jeg kom hjem og berettede det for min far, var han ret uimponeret og sagde: ’At lave journalistik fra store, verdenshistoriske begivenheder kan enhver gøre. Men at lave historier fra en lille dansk landsby og løfte dem op, så de bliver vedkommende for alle mennesker, det kræver stor skrivekunst og indlevelse’,” fortæller Steffen Jensen

Pension er en ’one-way street’: Det er et kapitel i dit liv, der bliver afsluttet, og du kan ikke genåbne det igen. Sådan føles det. Ét definitivt skridt i retning af graven.

Steffen Jensen

Men det tog noget tid at få budskabet ind på lystavlen:

”Det havde han sgu ret i. Det kan jeg se i dag.”

I sine unge dage bad Steffen Jensen ”en sørgendes bøn”, når hans venner fik arbejde på en provinsavis. Han syntes nemlig, at det var et ”nedværdigende” sted at bedrive journalistik fra.

”Men i dag synes jeg virkelig, at det at lave god regional eller lokal provinsjournalistik er noget, der kræver en dygtig journalist,” fortæller Steffen Jensen med entusiasme i stemmen.

Der er mere i verden end krig

Jerusalem har altid haft en speciel plads i udenrigskorrespondentens hjerte. Alligevel valgte han i 2017 at slå sig ned på Langeland med sin hustru, Leah, for at suge øens fred og ro til sig. Alle årene, hvor det var blevet dagligdag at leve i konstant alarmberedskab, havde slet og ret flosset hans sind i kanterne.

Ikke nok med at den personlige pris, Steffen Jensen måtte betale for konstant at færdes i krigszoner for at dække Mellemøstens krige, var PTSD. Rent fagligt blev krisen om Muhammed-tegningerne et vendepunkt, der slog fast med syvtommersøm, at det også kan have en pris at arbejde med nyhedsgenren.

”Det ærgrer mig, at jeg kun har dækket krig, kaos, fanatisme og vold, når der foregår så mange interessante ting i Mellemøsten på kunstområdet, det sociale område, ja, på alle mulige områder. Historierne om krig, terror og ulykke blokerer helt hundrede procent sikkert for andre nuancer af virkeligheden,” siger Steffen Jensen.

Derfor er noget af det, journalisten er mest stolt af i sin karriere, netop en dokumentarserie, han lavede i kølvandet på Muhammed-krisen. Her fik han nemlig lov til at vise, at der fandtes andre stemmer i den arabiske verden end dem, der gik ind for at brænde Dannebrog.

Lysten til at udfordre tv-stationernes klassiske nyhedskriterier, der vægter konflikt og sensation over nuancer og håb, har vokset sig stærkere og stærkere de seneste år, fortæller Steffen Jensen.

Da han kunne se pensionsalderen nærme sig, gik han til sin chef i håbet om at rette op på den ”ubalance”, han følte, at hans konflikt-centrerede dækning af Mellemøsten havde været med til at skabe.

”Jeg sagde til min chef, at jeg i over 30 år har dækket Mellemøsten efter de samme gamle, forkvaklede nyhedskriterier, som tvinger os til at gå galt i byen. Det synes jeg er et problem, for jeg har været med til at øge frygten og den manglede forståelse for, hvad der sker i en region, hvor der foregår en masse forskellige ting, jeg godt kunne tænke mig at lave noget om,” fortæller Steffen Jensen.

”Min chef smilede og sagde ’ja, det lyder rigtig interessant, men hvem havde du tænkt dig skulle udgive det?’ Underforstået: ikke de landsdækkende tv-kanaler,” siger han i et opgivende tonefald.

Det er sådan noget journalistik – den nuancerede, berigende og konstruktive slags – Steffen Jensen gerne vil lave i sin nyvundne tilværelse som pensionist.

Gerne om kunstmiljøet på Langeland.

For ligesom at Mellemøsten bliver dækket for ensidigt, mener Steffen Jensen også, at dækningen af udkantsområderne lader noget tilbage at ønske. Han vil gerne nuancere undergangshistorien om, at alle flytter fra landet, og samtidig vise alle ildsjælenes initiativrigdom.

En one-way street

Steffen Jensen er en mand, der har valgt at bruge langt størstedelen af sit arbejdsliv i epicenteret af skelsættende internationale konflikter. Men hvis der er noget, der kan føles grænseoverskridende for ham, så er det udsigten til, at en fundamental del af hans identitet glider imellem fingrene på ham som sandkorn, nu hvor han skal pensioneres.

”Én ting er, at det med at gå på pension ikke er noget, jeg har drømt om. En anden er, at det sgu også er lidt traumatisk,” siger Steffen Jensen.

”Pension er en ’one-way street’: Det er et kapitel i dit liv, der bliver afsluttet, og du kan ikke genåbne det igen. Sådan føles det. Ét definitivt skridt i retning af graven,” siger han og undskylder, at det kan lyde lidt melodramatisk.

Ikke desto mindre mener han, at det nu engang er sådan, man får det, når jobbet har været kernen i ens identitet, og man ser ud til at miste det. Derfor er han også begejstret for allerede at se frem til at være freelancer for TV 2.

Det kommer et ærligt sted fra, når betragtningen kommer fra en mand, der indledte interviewet med ordene:

”Vil I snakke med mig? Det er jo ikke en særlig bedrift at gå på pension. Det er der jo tusindvis af mennesker, der gør hver dag.”